

Η απόφαση 6436/2012 του Ειρηνοδικείου Αθηνών, με την οποία κρίνεται αντισυνταγματική η διάταξη που προβλέπει ότι αναγκαστική εκτέλεση κατά του Δημοσίου είναι δυνατή μόνο με αμετάκλητη δικαστική απόφαση...

Το Ειρηνοδικείο Αθηνών με την υπαριθμόν 6436/2012 αποφασή του, κρίνει ότι: Επιτρέπεται αναγκαστική εκτέλεση και κατά του Δημοσίου και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου στα οποία έχουν επεκταθεί τα προνόμια του για την ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων που πηγάζουν από κάθε αιτία, βάσει των εκτελεστών τίτλων που αναφέρονται στον Κ.Πολ.Δ. Είναι αντισυνταγματική η διάταξη με την οποία προβλέπεται ότι η αναγκαστική εκτέλεση κατά του Ελληνικού Δημοσίου είναι δυνατή μόνο δυνάμει αμετάκλητων αποφάσεων. Είναι αντισυνταγματική η διάταξη με την οποία ο αντίδικος του Δημοσίου ιδιώτης οφείλει να προσκομίσει ισόποση εγγυητική επιστολή τράπεζας υπέρ αυτού για τη διασφάλισή του, καθώς καθιερώνει προνόμιο μόνο υπέρ του Δημοσίου το οποίο δεν λειτουργεί αμφίπλευρα, δηλαδή και υπέρ των ιδιωτών, θεσπίζοντας προνομιακή μεταχείριση του Δημοσίου έναντι των ιδιωτών αντιδίκων του. Είναι αντισυνταγματική η διάταξη που προβλέπει διαφοροποιημένο προνομιακό υπέρ του Δημοσίου ύψος επιτοκίου.

Το Ειρηνοδικείο Αθηνών συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ, όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών(διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων) και ελληνικής εταιρείας.

Με την αίτηση που κρίνεται το αιτούν ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ζητεί να ανασταλεί η εις βάρος του επισπευδόμενη από την καθής εταιρεία αναγκαστική εκτέλεση με βάση την από 25.7.2012 επιταγή κάτωθι αντιγράφου εξ απογράφου της υπ'Α αριθ. 18112/2012 διαταγής πληρωμής του δικαστή αυτού του Δικαστηρίου, μέχρις εκδόσεως οριστικής απόφασης επί της κατ'Α αυτής ασκηθείσας νόμιμα και εμπρόθεσμα ανακοπής, η οποία ορίστηκε για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού την 22-10-2013 και για τους αναφερόμενους σ'Α αυτήν λόγους.

Η αίτηση αρμοδίως και παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των άρθρ. 686 επ. ΚΠολΔ (άρθρα 938 παρ.2,3 ΚΠολΔ), είναι νόμιμη (άρθρα 938 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα) και θα ερευνηθεί περαιτέρω κατ'ουσίαν.

Με τον πρώτο (1ο) λόγο ανακοπής το αιτούν ισχυρίζεται ότι η ένδικη διαταγή πληρωμής είναι άκυρη διότι οι διαδοχικές συμβάσεις μικρής χρονικής διάρκειας που αφορούν τα τιμολόγια βάσει των οποίων εκδόθηκε αυτή, έχουν το χαρακτήρα διοικητικών συμβάσεων προμηθειών πάσχουσες απολύτου ακυρότητας καθόσον καταρτίστηκαν μεταξύ της καθής και του ΝΝΑ, το οποίο στερείται νομικής προσωπικότητας, χωρίς να προηγηθεί η διαδικασία του άρθρου 79 ν. 2362/1995 (Κώδικα Δημοσίου Λογιστικού) και του π.δ. 394/1996 "Άκανονισμός Προμηθειών Δημοσίου"ΑΑ με συνέπεια την ευθύνη των οργάνων του δημοσίου κατ' άρθρο 105 ΕισΝΑΚ και συνεπώς η ένδικη διαφορά είναι διοικητική διαφορά ουσίας, υπαγόμενη έτσι στη δικαιοδοσία των Διοικητικών Δικαστηρίων και όχι των πολιτικών. Ο λόγος αυτός πιθανολογείται ότι δεν θα ευδοκιμήσει ως ουσία βάσιμος, διότι εν προκειμένω οι 32 συμβάσεις αγοροπωλησίας που καταρτίστηκαν με αντίστοιχες γραπτές προτάσεις-παραγγελίες της Διοίκησης του Ναυτικού Νοσοκομείου Αθηνών και αποδέχθηκε η καθής, τις οποίες και εκπλήρωσε, δεν είναι διοικητικές συμβάσεις, αλλά συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου, διότι η κατάρτιση και εκτέλεσή τους δεν διέπονται, ούτε και εν μέρει, από κανόνες διοικητικού δικαίου, ούτε περιέχουν όρους δημιουργούντες υπέρ του Δημοσίου ή του Ν.Π.Δ.Δ. εξαιρετικό καθεστώς σύμβασης, ιδίως της δυνατότητας μονομερούς επέμβασης σε αυτές και επιβολής κυρώσεων (ΟΛΑΠ 8/2000 ΕΛΔικ 2000, 667 και 380/2001 ΕΛΔικ 2002, 161).

Με τον δεύτερο (2ο) λόγο ανακοπής το αιτούν ισχυρίζεται ότι σύμφωνα με το άρθρο 20 του Συντάγματος δεν μπορεί να γίνει επίσπευση αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του Δημοσίου, των Ο.Τ.Α. και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου χωρίς να διαγνωστούν προηγουμένως δικαστικώς οι ισχυρισμοί και οι αντιρρήσεις του καθού τόσο ως προς τη μη συνδρομή των προϋποθέσεων έκδοσης διαταγής πληρωμής, όσο και προς την

απαίτηση, πολύ δε περισσότερο όταν πρόκειται για διαταγή πληρωμής που δεν στηρίζεται σε τελεσίδικη αναγνωριστική απόφαση από την οποία και μόνον πηγάζει δεδικασμένο κάτι που δεν συμβαίνει εν προκειμένω και συνεπώς πάσχει ακυρότητας η αρξάμενη σε βάρος του αναγκαστική κατάσχεση. Εν προκειμένω πρέπει να λεχθεί ότι για την έκδοση της διαταγής πληρωμής, η καθής προσκόμισε στον αρμόδιο δικαστή μαζί με τα τιμολόγια και τις γραπτές προτάσεις – παραγγελίες και την από 23.6.2010 έγγραφη βεβαίωση του Ν.Ν.Α., σύμφωνα με την οποία παραλήφθηκαν από αυτό όλα τα ένδικα τιμολόγια και τα αγορασθέντα ιατρικά υλικά, φέρουσα η βεβαίωση εκ μέρους τούτου (Ν.Ν.Α) και επομένως του αιτούντος, τις υπογραφές και τη σφραγίδα της Ελληνικής Δημοκρατίας του ΓΕΝ-ΝΝΑ. Έτσι δεν κρίνεται ότι πρόκειται περί μη αποδειχθεισών εγγράφως οφειλών.

Περαιτέρω στο κανονιστικό περιεχόμενο του καθιερωμένου από τα άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 §1 της ΕΣΔΑ θεμελιώδους δικαιώματος της δικαστικής προστασίας, περιλαμβάνεται, εκτός από την οριστική και προσωρινή δικαστική προστασία και η αναγκαστική εκτέλεση, ως ισότιμη μορφή δικαστικής προστασίας και ως αναγκαία και αυτοτελής δικονομική προέκταση του ουσιαστικού δικαιώματος και όχι αποκλειστικά ως προέκταση κάποιας διαγνωστικής διαδικασίας. Έτσι, με τις πιο πάνω διατάξεις, οι οποίες υπερیشύουν των διατάξεων του ν. 3068/2002, δεν κατοχυρώνεται απλώς η εκτελεστότητα των δικαστικών αποφάσεων, αλλά η αναγκαστική εκτέλεση, ως έκφανση, του δικαιώματος δικαστικής προστασίας. Αυτό έχει την έννοια ότι η αναγκαστική εκτέλεση, ως αντικείμενο του δικαιώματος παροχής δικαστικής προστασίας, αφορά στην υποχρέωση της πολιτείας, όπως προς αποτροπή της αυτοδικίας, παρέχει με τα αρμόδια όργανά της, την προσήκουσα συνδρομή για τη λήψη των εξαναγκαστικών εκείνων μέτρων, ώστε να διαμορφωθεί η κατά νόμο αποκατάσταση κατά τρόπο που συνάδει, με το περιεχόμενο των ουσιαστικών αξιώσεων του εκτελεστού τίτλου. Είναι δε αδιάφορο αν η αναγκαστική εκτέλεση γίνεται με βάση εκτελεστό τίτλο που είναι δικαστική ή διαιτητική απόφαση ή με βάση τους αναφερόμενους στα άρθρα 904 και 905 ΚΠολΔ, εκτελεστούς τίτλους, γιατί η έννομη τάξη δεν αρκεί να αναγνωρίζει απλώς δικαιώματα, αλλά πρέπει να εξασφαλίζει και τον τρόπο αναγκαστικής ικανοποίησής τους, για την ύπαρξη του οποίου, καθώς και το περιεχόμενό του τα μέρη, σε περίπτωση αμφισβήτησης, μπορούν να προσφύγουν στη δικαστική διάγνωση, είτε πριν, είτε μετά την έναρξη της διαδικασίας εκτέλεσης. Συνεπώς επιτρέπεται αναγκαστική εκτέλεση και κατά του Δημοσίου και των λοιπών ν.π.δ.δ., στα οποία έχουν επεκταθεί τα προνόμια αυτού, για την ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων που πηγάζουν από κάθε αιτία, βάσει των εκτελεστών τίτλων που αναφέρονται στον ΚΠολΔ (άρθρα 904, 905) (ΟΛΑΠ 21/2001 ΕΛΔικ 43, 83, ΑΠ 23472009, ΕφΑθ 1837/2007). Επομένως κ!

αι ο προαναφερθείς λόγος πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος.

Με τον τρίτο (3ο) λόγο ανακοπής το αιτούν ισχυρίζεται ότι η ένδικη διαφορά αφορά συμβάσεις προμήθειας ιατροφαρμακευτικού υλικού για τις ανάγκες του Ν.Ν.Α., έχουν όλα τα στοιχεία της διοικητικής σύμβασης υπαγόμενη στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων και επομένως δεν μπορούσε να εκδοθεί διαταγή πληρωμής. Και ο λόγος αυτός, που συνάδει με το πρώτο παραπάνω αναφερόμενο λόγο, θα απορριφθεί ως αβάσιμος γιατί, όπως αναφέρθηκε οι ένδικες συμβάσεις είναι ιδιωτικού δικαίου.

Με τον τέταρτο (4ο) λόγο ισχυρίζεται το αιτούν ότι η διαταγή πληρωμής είναι άκυρη λόγω ελλείψεως διαδικαστικών προϋποθέσεων και συγκεκριμένα ότι δεν αποδεικνύεται εγγράφως η ένδικη οφειλή και συνεπώς η ανωτέρω διαταγή πληρωμής εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρ. 623 επ. ΚΠολΔ, δεδομένου ότι η καθής προσκόμισε στο δικαστή που την εξέδωσε μόνο τα τιμολόγια και τα δελτία παραγγελίας και όχι και έγγραφο που να αποδεικνύει ότι οι υπογράψαντες αυτά (δελτία παραγγελίας) είχαν την εκ μέρους του εντολή και πληρεξουσιότητα. Ο λόγος αυτός, ο οποίος είναι συναφής με μέρος του 2ου λόγου, πιθανολογείται ότι θα απορριφθεί ως αβάσιμος για τον παραπάνω αναφερθέντα αντίστοιχο λόγο.

Ο πέμπτος (5ος) λόγος ανακοπής αναφέρεται στον ισχυρισμό περί ακυρότητας της σύμβασης προμήθειας και των τιμολογίων και λοιπών εγγράφων του, επίσης είναι συναφής με το δεύτερο παραπάνω λόγο ότι δεν υφίσταται εν προκειμένω καμία έγκυρη

σύμβαση σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 79 έως 84 του Ν. 2362/1995 σε συνδυασμό με τις διατάξεις του π.δ. 394/1996 περί προμήθειας των ενόπλων δυνάμεων, οι οποίες διέπουν τις προμήθειες ιατροφαρμακευτικού και υγειονομικού υλικού. Και ο λόγος αυτός πιθανολογείται ότι δεν θα ευδοκιμήσει, διότι, όπως προαναφέρθηκε, με την αίτηση προς έκδοση της διαταγής πληρωμής προσκομίσθηκαν και οι 32 διαδοχικές συμβάσεις που αφορούσαν αγορές ιατρικού υλικού αξίας κάτω του ποσού των 2.500 € του άρθρου 80 Ν. 2362/1995 η καθεμία, είναι δε έγγραφες συμβάσεις, των οποίων η κατάρτιση έγινε σε όλες τις περιπτώσεις με τις αντίστοιχες έγγραφες παραγγελίες της διοίκησης του ΝΝΑ, φέρουσες τις υπογραφές των αρμοδίων υπαλλήλων κάτω από τη στρογγυλή σφραγίδα της Ελληνικής!

ής Δημοκρατίας και την έκδοση των αντίστοιχων 32 παραστατικών από την καθής – προμηθεύτρια, αλλά και την από 23-6-2010 βεβαίωση παραλαβής όλων των τιμολογίων και των υλικών που αγοράσθηκαν και αποδεικνύει εγγράφως την αποδοχή των αντίστοιχων προτάσεων από μέρος της καθής και την εκπλήρωση όλων των διαδοχικών συμβάσεων.

Ο έκτος (6ος) λόγος ανακοπής, σύμφωνα με τον οποίο, κατά το άρθρο 19 παρ. 1 του ν. 1715/1951 που κατισχύει πάσης άλλης διάταξης, η αναγκαστική εκτέλεση κατά του Ελληνικού Δημοσίου είναι δυνατή μόνο δυνάμει αμετάκλητων αποφάσεων πιθανολογείται ότι δεν θα ευδοκήσει ως νόμω βάσιμος διότι η ανωτέρω διάταξη είναι ανίσχυρη ως αντιβαίνουσα στα άρθρα 4 παρ. 1, 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, η οποία κυρώθηκε με το ν.δ. 53/1974 και έχει υπερνομοθετική ισχύ (ΑΠ 2347/2009, ΕφΑθ 4488/2006 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών, Πολ. Πρωτ. Αθ. 3300/2011).

Με τον έβδομο (7ο) λόγο ανακοπής το αιτούν ισχυρίζεται ότι σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1 του Ν. 3068/2002, όπως συμπληρώθηκε με το άρθρο 326 παρ. 5 του Ν. 4072/2012, η καθής οφείλει να προσκομίσει ισόποση εγγυητική επιστολή τράπεζας υπέρ αυτού για τη διασφάλιση του (το οποίο δεν έπραξε). Ο λόγος αυτός πιθανολογείται ότι θα απορριφθεί ως αντισυνταγματικός αφού αντιβαίνει στα άρθρα 4 παρ. 1, 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ.1 της ΕΣΔΑ που καθιερώνει προνόμιο μόνο υπέρ του Δημοσίου, το οποίο δεν λειτουργεί αμφίπλευρα, δηλαδή και υπέρ των ιδιωτών, θεσπίζουσα έτσι προνομιακή μεταχείριση του κατά τεκμήριο ισχυρότερου από κάθε άποψη Δημοσίου, η οποία συνεπάγεται αυθαίρετη μεταχείριση υπέρ αυτών-ιδιωτών και εν προκειμένω της καθής (ΕφΑθ 4488/2006 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ).

Με τον όγδοο (8ο) λόγο ανακοπής ισχυρίζεται το αιτούν ότι το κονδύλιο των τόκων στη διαταγή πληρωμής είναι αόριστο διότι δεν αναγράφεται για κάθε τιμολόγιο το αιτούμενο κονδύλιο τόκων, ως προς το οποίο δεν προσδιορίζεται ούτε η ημερομηνία έναρξης της τοκοφορίας ούτε και η λήξη του. Επίσης στον ίδιο λόγο ισχυρίζεται ότι δεν εφαρμόζεται στην προκείμενη περίπτωση (επίδικες συμβάσεις) το π.δ. 166/2003 καθόσον δεν πρόκειται για εμπορικές συναλλαγές και ως εκ τούτου δεν είναι νόμιμο το αιτούμενο κονδύλιο τόκων, σε κάθε δε περίπτωση ο τόκος ανέρχεται σε 6 % βάσει του άρθρου 21 του Κώδικα περί Δικών του Δημοσίου. Ο λόγος αυτός δεν πιθανολογείται ότι θα ευδοκιμήσει, καθόσον μεν αναφέρεται στο σκέλος της αοριστίας των τόκων διότι από το περιεχόμενο της διαταγής πληρωμής και των εγγράφων που προσκομίσθηκαν κατά την έκδοσή της προκύπτει ο χρόνος παραλαβής εκάστου τούτων και της παραλαβής των υλικών, οπότε καθίσταται δυνατό με μαθηματικούς υπολογισμούς η εξεύρεση των τόκων κάθε επί μέρος κονδυλίου, καθόσον δε αναφέρεται στο δεύτερο σκέλος του διότι από τις διατάξεις των άρθρων 2, 3 παρ. 1, 4 παρ. 2δ και 4 Π.Δ. 166/2003 “Απερί προσαρμογής της Ελληνικής Νομοθεσίας στην οδηγία 2000/35 της 29.6.2000 για την καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμής στις εμπορικές συναλλαγές” συνάγεται ότι οι διατάξεις του παραπάνω Π.Δ. καλύπτουν και τις συναλλαγές επιχειρήσεων με δημόσιες αρχές και ΝΠΔΔ. Εξ άλλου, η διάταξη του άρθρου 21 του Κώδικα Νόμων περί Δικών Δημοσίου, περί διαφοροποίησης του ύψους του επιτοκίου, αντικείται στη διάταξη του άρθρου 1 του πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, αλλά και του άρθρου 4 παρ. 1 του Συντάγματος και ως προς το Δημόσιο (ΟΛΣΤΕ 1663/2009, ΕφΙωαν. 91 και 92/10 αδημ.).

Με τον ένατο (9ο) τελευταίο λόγο της ανακοπής το αιτούν ισχυρίζεται ότι πρέπει να ακυρωθεί η διαταγή πληρωμής όσον αφορά το ύψος των 280,00 € που αφορά την εις βάρος του δικαστική δαπάνη και ότι στο άρθρο 630 ΚΠολΔ δεν περιλαμβάνεται η επιδίκαση δικαστικής δαπάνης και διότι σε κάθε περίπτωση το ποσό αυτό δεν ανταποκρίνεται στην αξία της εργασίας και τον κόπο που κατέβαλε ο πληρεξούσιος δικηγόρος της καθής για την έκδοση της διαταγής πληρωμής. Και ο λόγος αυτός πιθανολογείται ότι δεν θα ευδοκιμήσει, πέραν της αοριστίας του, και διότι η δικαστική δαπάνη επιδικάζεται κατά τις γενικές περί δικαστικών εξόδων διατάξεις του άρθ. 173 επ. του ΚΠολΔ. Επομένως δεν πιθανολογείται η ευδοκίμηση των ανακοπής.

Τέλος το αιτούν ισχυρίζεται ότι θα υποστεί ανεπανόρθωτη βλάβη, εάν συνεχιστεί η αρξάμενη αναγκαστική εκτέλεση, τόσο στο δημοσιονομικό σχεδιασμό και την ομαλή εκπλήρωση των οικονομικών συναλλαγών του Δημοσίου αλλά και στην αξιοπιστία και την φερεγγυότητά του, προσέτι δε θα παρουσιάσει έλλειμμα στα έσοδα που προβλέπει ο κρατικός προϋπολογισμός. Οι εν λόγω ισχυρισμοί, πλέον της αοριστίας τους, δεν πιθανολογούνται και ως ουσιαστικά βάσιμοι, λαμβανομένου υπόψη και του ύψους της απαίτησης της καθής. Ακολούθως αυτών, η αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη και να καταδικαστεί το αιτούν στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της καθής (άρθ. 178 παρ. 3 Κώδικα περί Δικηγόρων), μειωμένα όμως κατ'Α άρθρο 22 Ν. 3693/1957 σε συνδυασμό με την παράγραφο 2 της 13443014/1992/1993 απόφασης του Υπουργού Οικονομικών και Δικαιοσύνης.

Για τους λόγους αυτούς, το Ειρηνοδικείο Αθηνών δικάζει αντιμωλία των διαδίκων, απορρίπτει την αίτηση του ελληνικού δημοσίου, όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών και καταδικάζει το ελληνικό δημόσιο να πληρώσει μέρος των δικαστικών εξόδων της καθής.